

—Creiem que els darrers quinze anys s'han fet unes reformes fiscals regressives que han permès que les grans fortunes puguin desgravar, tinguin figures impositives que els són més amables i, per contra, els sectors treballadors hem tingut una pressió fiscal sostinguda i mantinguda durant tot el temps. El nostre sistema fiscal s'ha fet més regressiu, més injust, menys equitatiu i no ha cobert ni la suficiència d'ingressos per part de l'estat ni l'equitat, ni ha ajudat a redistribuir la riquesa. Ara és el moment de canviar això i fer una reforma que garanteixi que les grans fortunes contribueixin a la suficiència de recursos que necessitem.

—Com?

—Cal intervenir sobre les societats d'inversió col·lectiva que tributen a l'1% en comptes del 25% o el 35% que tributen les societats. Cal intervenir sobre les rendes de capital. Hi ha la contradicció que si tu tens 50.000 euros d'ingressos per rendes de capital, en pagues el 18%, però si ingresses 50.000 euros pel treball, en pagues un 43%. Això és injust. Les rendes de capital haurien de tenir un altre tractament. S'hauria de mantenir l'impost de patrimoni per a les grans fortunes.

—La majoria d'aquestes competències corresponen a l'estat. Què demaneu a la Generalitat?

—En un estat quasi-federal com és aquest en què vivim —on hi ha un repartiment de competències entre els diversos nivells de govern—, a cada àmbit li pertoca una responsabilitat. Al govern de la Generalitat de Catalunya li demanem polítiques concretes que ajudin a reactivar l'economia i que garanteixin més cohesió social a les famílies. El govern de la Generalitat té camp d'intervenció aprofundint l'autogovern, donant respostes més properes als problemes concrets que tenim a Catalunya, complementant polítiques estatals i europees. Té camp d'intervenció en polítiques d'ocupació fins a millorar l'oferta de formació, i pot fer coses en polítiques sectorials i industrials, millorant els ajuts als sectors amb més futur, fent servir l'Institut Català de Finances com una via de finançament selectiu.

Àlex Milian

Si el govern espanyol fa costat als sindicats és perquè les “nostres propostes són més raonables”. És la tesi de Conrado Hernández (Quart de Poblet, Horta, 1959), secretari general de la UGT al País Valencià, que creu que cal aprofitar la crisi per crear ocupació “amb visió de futur”.

“Cal una reforma empresarial”

El vostre ascens al capdavant de l'organització s'ha escaigut amb una etapa complicada. La crisi posa de manifest que aquest model econòmic no funcionava. Cal una reforma laboral?

—Si cal una reforma laboral és per a estabilitzar la feina i donar més sentit a la formació i la contractació estable. Si de cas, és més necessària una reforma empresarial. Els empresaris haurien de considerar de tenir un concepte empresarial més reformista, és a dir, un sector empresarial molt més consolidat i no l'amalgama que tenim ara. Siga com siga, qual-sevol reforma hauria de conduir a més estabilitat dels contractes. Els llocs de feina que ara es van destruint són conseqüència dels alts índexs de temporalitat.

—La patronal diu que us negueu a fer cap reforma, i que així no es pot començar a negociar. Això és cert?

—Nosaltres ens neguem a negociar una reforma laboral en els termes que ells volen. Ells volen més precarietat i acomiadaments més barats. La darrera proposta abans de l'estiu fou el famós contracte de crisi, que era molt innovador, però que és ben ranci. És evident que si volem abordar el mercat laboral cal caminar cap a més estabilitat, cap a la potenciació de la formació i, si de cas, estudiar mecanismes de flexibilitat a les empreses.

—En quin sentit “flexibilitat a les empreses”?

—Entrar al mercat laboral i eixir-ne és molt fàcil amb l'amalgama de contractes temporals que tenim. Hi ha una modalitat d'acomiadament que són 45 dies per any treballat, per al comiat improcedent, però també hi ha una altra modalitat que són 33 dies per any. Però, a banda, molts expedients de regulació d'ocupació [ERO] es presenten amb indemnitzacions de 20 dies per any. I hi ha contractes temporals que preveuen 8 dies per any! Per tant, entrar al mercat laboral i eixir-ne és fàcil. El problema és dins del mercat. Si volem millorar la productivitat i l'eficiència de les empreses, ho hem de fer dins del marc de l'empresa. Això vol dir que els sindicats hem d'estar als llocs de decisió de la companyia i hem de tenir tant informació com coparticipació en la presa de decisions. Si els treballadors no disposen de tota la informació no poden entendre la necessitat de flexibilitzar horaris, de fer rotacions als llocs de feina, de resituar-se en un altre lloc...

—La patronal diu que a Espanya hi ha l'acomiadament més car de tot Europa.

—Això és mentida. Les indemnitzacions de 45 dies per any treballat i les de 33 són molt poc habituals. La majoria d'ERO que ens arriben al sindicat sense acord entre el comitè

i la direcció s'enllesteixen amb 20 dies per any amb un mínim d'una anualitat. Les xifres que ixen, sumant tota la gent indemnitzada amb 45 dies, 33, 20 o 8, és que, de mitjana, es paguen 20 dies per any treballat. Per als empresaris, tot són excuses.

A Alemanya s'acomiada poc perquè el patró inverteix en formació del treballador i, per això, en temps de dificultats econòmiques, prefereix fer reduccions de jornada abans que no acomiadar. Ací l'ajust es fa per la via de la reducció de les ocupacions.

—Els treballadors tenen consciència de la necessitat de formar-se?

—Cada volta més. Hi ha més recel entre els empresaris que no entre els treballadors. Molts empresaris no entenen la formació com una inversió sinó com una despesa.

—Què proposeu els sindicats per a acabar la temporalitat?

—Hi ha mecanismes. L'única manera d'atacar la temporalitat és donar més estabilitat a les plantilles i signar contractes de feina estables. No hi ha res més que això. Perquè, al final, els mecanismes d'entrada i d'eixida són molt flexibles.

—Els economistes diuen que arribarem a una desocupació del 20% i que costarà molt que es cree ocupació si no creixem a un ritme d'un 1%. Quines perspectives teniu?

—És evident que toquem fons quant a la situació econòmica. I també és cert que, quan l'economia comence a créixer encara quedaran uns quants mesos de destrucció d'ocupació. Jo no sé si arribarem al 20%, però sí que aquests treballadors arribaran en les millors condicions possibles.

—Què voleu dir?

—En les etapes de crisi anteriors, tots els governs han optat per la reducció i la retallada de les prestacions. En aquest cas això no ha passat. La nostra preocupació no és si eixirem de la crisi el darrer trimestre del 2009 o el primer del 2010. Això és una guerra entre els polítics. A nosaltres ens preocupa com eixirem d'aquesta crisi i què passarà després.

—Detecteu intencions d'eixir per una porta que no siga la d'emergència?

—Nosaltres hem fet propostes so-

PHOTOS L'ESPANIS

bre això. Tots estem d'acord que el model productiu que hem tingut fins ara no funciona i que cal aspirar a un model on hi haja més inversió en R+D+I. Fóra bo que hi haguera un consens per a decidir quines volem que siguen les indústries del futur, perquè també el capital veiera que aquí hi ha una bona inversió. Ara, aquests capitals també han de tenir clar que el negoci de posar-ne cinc i traure'n quinze s'ha acabat. No ens podem permetre de mantenir el sistema que tenim i perpetuar-lo, perquè cometrem les mateixes errades.

—El primer quadrimestre d'enguany la producció industrial ha caigut d'un 22,7% i fa molts anys que ens movem per ací. Veieu la indústria capaç d'assumir el paper que tenia fa vint anys?

—La indústria que avui tenim no s'assembla gens a la dels 80. Abans de la reconversió, era una indústria amb moltes deficiències. Agafem, per exemple, la ceràmica, que és una indústria molt competitiva. El problema que ara té és l'eixida al mercat. Però estic segur que tan bon punt es normalitzen les vendes,

URBIS I CAMPUS

“La patronal vol més precarietat i acomiadament més barat”

aquesta indústria continuarà funcionant bé, perquè són els que tenen més bona innovació i disseny. Hi ha uns altres sectors en què també tenim fortalesa.

Ara hem de ser conscients del nou panorama en què ens trobem. Aquests darrers anys, la construcció ha arribat a representar entre el 12% i el 13% del producte interior brut i això era un desgavell. Això ha de canviar. La construcció s'hauria de quedar en un impacte del 7% o el 8% i que la indústria prenguera el relleu. Ara el govern espanyol discuteix sobre com aplicar un nou model productiu. I això també ho hauríem de fer ací buscant el consens de tothom.

—**Dieu que fa falta un nou model productiu i que per això caldrà un consens. En quin estat tenim el pla valencià per al creixement i l'ocupació (conegut per Pavace)?**

—Esperem que ens convoquen. El Pavace el vam signar els dos sindicats i la patronal per a cinc anys, però el van aprovar a l'inici de la crisi. Des del nostre punt de vista era un pacte efectiu, però ara hem de reordenar-lo. Caldria avançar les inversions de la Generalitat per crear ocupacions que aprofiten per a cobrir necessitats objectives de la població. És un bon moment per a detectar qui-

nes mancances socials tenim, mirar de pal·liar-les i alhora crear feina. Per exemple, en matèria educativa, es podrien fer més escoles. En sanitat, manquen infraestructures. No ens podem obsessionar amb la creació d'ocupació sense visió de futur. Avui, i tenint en compte les dificultats econòmiques que arrosseguem, cal asseure's i decidir què volem prioritzar. I aquestes prioritats han d'anar en la línia de millorar l'estat de benestar i les prestacions socials.

—**Diuen des de la patronal que Zapatero és ostatge dels sindicats en el diàleg social.**

—Aleshores, quan Aznar, González... van fer reformes laborals a mida dels empresaris, és que ells eren ostatges de la patronal? Les nostres propostes són molt raonables. Nosaltres no ens neguem a parlar de flexibilitat dins l'empresa, però per a això cal que hi hagen uns mecanismes de participació perquè els treballadors tinguen veu i informació. Però no podem permetre que els empresaris aprofiten la crisi per a empenyar més els treballadors. Si la nostra posició ha arrelat més és perquè resulta molt més raonable, no perquè Zapatero siga ostatge dels sindicats.

Violeta Tena

El partit de la reforma laboral es juga a Madrid. Un sindicat nacional com la Intersindical CSC no és a l'alineació, però com jugaria, si pogués saltar al terreny de joc?

—Aquesta reforma va en una direcció constatatament equivocada. Des que som en democràcia hi ha hagut quatre reformes laborals, i totes han servit per a desregularitzar el mercat de treball. Això en cap moment no ha fet baixar les xifres de desocupació. Per tant, en un moment en què sembla –i ho dic amb moltes cometes– que la preocupació del govern de l'estat se situa en una desocupació absolutament escandalosa que genera unes expectatives de futur nul·les per a molts treballadors, cal posar sobre la taula eines noves per a encarar la situació.

—**No va en la direcció correcta, l'estat espanyol?**

—Espanya no és l'únic estat en crisi. Però és gairebé l'únic que de moment no se'n surt. A la UE també hi ha crisi i molts països han aplicat eines que es va demostrant que són eficaces. En canvi, el govern de l'estat espanyol té les mans lligades a grans sectors com la banca o la indústria constructora i immobiliària. La patronal, la confederació de caixes i uns quants tècnics del govern espanyol posen damunt la taula una reforma del mercat laboral per a unificar contractes, a fi de rebaixar el preu de l'acomiadament i exigir més flexibilitat als treballadors.

—**I què ofereixen, en contrapartida, els empresaris?**

—Res. No ofereixen cap mesura de seguretat per als treballadors. És cert que als països nòrdics i també als Països Baixos la flexibilitat és una eina per a millorar les condicions laborals i la productivitat, però precisament allà la seguretat del treballador ha preponderat sempre. Un treballador d'aquests països pot acceptar la flexibilitat que li demanen perquè té uns bons serveis socials al darrere. En canvi, aquí tot això no és té en compte i es continua demanant que sigui només el treballador que ofereixi flexibilitat, retallada de cost d'acomiadament, temporalitat, etc.

—**Si els contractes són de curta durada, la indemnització sempre serà menor. La reforma laboral vol mantenir aquesta inseguretat per al treballador?**